

Kreftfri, men i knestående

LEGELIVET

BETTINA FOSSBERG

bettinacaroline.fossberg@lillestrom.kommune.no

Bettina Fossberg er kommuneoverlege i Lillestrøm kommune.

«Alle prøver tilsier at du er kreftfri!» Legen smiler, og jeg forstår at hun venter en positiv reaksjon fra meg. Men den kommer ikke. Det er tomt.

Jeg er jo lettet, absolutt. Og glad. På en måte. Men det er egentlig ikke kreften jeg har vært mest redd for. Jeg er redd for å ikke bli meg selv igjen.

Da jeg fikk kreftdiagnosen, traff det hardt. Jeg var redd, men prognosene var gode. Som lege forsto jeg dette, og som pasient fikk jeg en plan å forholde meg til. Operasjoner, behandling. Jeg visste hva jeg skulle gjøre, og jeg mestret det. Fulgte alle instruksjoner fra kolleger. Men da jeg gikk ut fra Radiumhospitalet etter siste behandling, var jeg plutselig uten plan. Et massivt tomrom. Jeg skulle tilbake til hverdagen, men ingen dager var som før. Jeg var kraftløs, kognitivt trett. Lengtet etter meg selv. Den gamle meg. Hun som jobbet alt for mye, hadde svar på det meste, hun som stilte opp, mestret og gjorde en forskjell. Kommuneoverlegen.

«Det er egentlig ikke kreften jeg har vært mest redd for. Jeg er redd for å ikke bli meg selv igjen»

I jakten på henne la jeg en plan om opptrapping tilbake til jobb. Lagde tabell i Excel, med prosentvis økning som etter få måneder ville ta meg tilbake til hundre prosent. Det måtte jo bli bedre. Men planen mislyktes. Jeg mislyktes. Jeg mestret ikke min egen opptrapping. Lå i fosterstilling på sofaen og gråt. Familien ristet på hodet.

Du må bremse, sa fastlegen. På sykehuset snakket legen om f-ordet. Fatigue. Om å anerkjenne situasjonen. Men jeg ville jo ikke det. Jeg ville på jobb. Ville bli meg selv igjen! Jeg kjørte på. Hardt. Prøvde unngåelsesmetoden. Hvis jeg later som jeg ikke er sliten, så går det kanskje over av seg selv. Det gjorde det ikke.

Så prøvde jeg utsettelsesmetoden. Hvis jeg bare holder ut en måned til, så blir det sikkert bedre. Det virket heller ikke.

Hvorfor er det så viktig for meg? Uten jobben har jeg mistet en stor del av min identitet. Større enn jeg trodde. Kommuneoverlegejobben er fantastisk spennende og variert. Den bidrar med mening til livet mitt. Jeg føler meg nyttig. Men mening er tett koblet opp mot mestring. Og mestring måles i lys av den jeg var.

Nå er jeg kraftløs. Snubler i egne ord. Mister egne resonnementer midt i en setning. Glemmer. Orker ikke beslutte. Utsetter. Presterer ikke. Mestrer ikke. Jeg savner hun som kom med sylskarpe betraktninger, åpnet opp problemstillinger, fant løsninger og argumenterte frem og tilbake i spennende samtaler. Hun er borte. Jeg vet ikke om hun kommer tilbake. Hva slags lege er jeg da, hvis jeg ikke engang mestrer min egen jobbhverdag? Mitt eget liv?

«Nå er jeg kraftløs. Snubler i egne ord. Glemmer. Utsetter. Presterer ikke. Mestrer ikke. Jeg savner hun som kom med sylskarpe betraktninger, fant løsninger»

«Er det ikke deilig å vite at du er kreftfri?» Legen ser på meg med et smil. Jeg nikker. Jeg er så sliten. Og redd. Det er så vanskelig å være fornøyd med en redusert utgave av seg selv. Jeg vet jeg må slutte å sammenlikne meg med det som var. Må finne nye indikatorer for mestring. Men det vil ta tid. Rundt meg jubler alle for at jeg er blitt frisk.

Frisk, men ikke meg selv. Kreftfri, men fortsatt i knestående.

Publisert: 19. desember 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0612

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.